

Gdańsk-Osowa, 3-5 października, 2023 r.

Dr hab. Mirosława Modrzewska, prof. UG

Zakład Badań nad Sztukami Scenicznymi

Uniwersytet Gdański

**Ocena dorobku naukowego w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego
doktora habilitowanego dr Katarzynie Burzyńskiej**

I. Ocena rozprawy habilitacyjnej

Jako główne osiągnięcie Habilitantki przedstawiono do oceny w postępowaniu habilitacyjnym monografię habilitacyjną *Pregnant Bodies from Shakespeare to Ford: a Phenomenology of Pregnancy in English Early Modern Drama* wydaną w 2022 roku przez wydawnictwo Routledge w serii wydawniczej Routledge Studies in Literature and Health Humanities. W tytule rozprawy zawarty jest temat ("ciała w ciąży"), informacja na temat obszaru badawczego, którym są dzieła dramatyczne „od Szekspira do Forda”, a także informacja na temat metodologii badawczej, którą Autorka przyjmuje w swojej rozprawie, czyli fenomenologia jako metoda poznawcza mająca swe źródła w filozofii używana w rozmaitych dyscyplinach naukowych. Za podstawę tej metody uważa się redukcję eidetyczną i redukcję transcendentálną, a jej celem jest dotarcie do istoty badanego zjawiska. Fenomenologia w badaniach literaturoznawczych traktuje dzieła literackie/ dzieła sztuki jako dzieła, przedmioty

intencjonalne stworzone dla mediacji między świadomością autora i czytelnika [por. Nasrullah Mambrol, *Phenomenology – Literary Theory and Criticism* (literariness.org)].

Badanie tej relacji wymaga od filozofa zawieszenia dotychczasowych poglądów, radykalnej redukcji osądów i przekonań, po to aby skupić się na czystym opisie badanych zjawisk. Jednak należy wyrazić wątpliwość, czy dr Katarzyna Burzyńska rzeczywiście jest w stanie konsekwentnie taką metodę przyjąć. W wielu miejscach rozprawy posługuje się bowiem gotowymi koncepcjami, np. kategoryzującymi nazwami epok kulturowych i literackich („early modern”, „renaissance”), przedstawia utrwalone poglądy feministyczne (np. na temat patriarchalnych struktur społecznych) i w związku z tym, jak się wydaje, jest w stanie zobaczyć i opisać przedmioty swoich badań jedynie częściowo. Główne konkluzje rozprawy są jakby przewidywalne od początku i wynikają z przyjętych zasad materializmu feministycznego, który jest w wypowiedziach Autorki powiązany ze światopoglądem marksistowskim. Proces poznawczy ujawnia się więc w pracy Autorki jako doświadczenie ilustrujące społeczne i polityczne poglądy i postulaty, z czym Autorka pracy nie kryje się zupełnie, czego dowodzi wstęp i zakończenie pracy, w których dr Burzyńska sytuuje się jako osoba wrażliwa społecznie i zaangażowana w dyskurs społeczno-polityczny własnej epoki. Jej praca ma więc charakter postulatywny (przyporządkowana została do serii wydawniczej Routledge *Literature and Health Humanities* i należy rozumieć, że celem przyjętego dyskursu jest ”humanistyka prozdrowotna”), a materiał badawczy w postaci wybranych do analizy dramatów służy jej do ilustracji tez na temat kulturowej sytuacji ciężarnych kobiet epoki Szekspirowskiej i post-Szekspirowskiej, oraz jej kontekstu medycznego.

W jakim zakresie więc jest to praca naukowa: jaki jest jej obszar badawczy? Jakie pytania postawiła Autorka wobec badanych zjawisk? Jakie zastosowała metody badawcze? W jakim stopniu jest to praca literaturoznawcza?

Tytuł pracy wydaje się zapożyczony – w bibliografii do wstępu, na str. 21 znajdujemy tytuł artykułu Nicholas Smith z roku 2016: „Phenomenology of Pregnancy: A Cure for Philosophy?” (<https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:808876/FULLTEXT01.pdf>). Artykuł ten jednak nie jest artykułem literaturoznawczym. Dotyczy rzeczywiście zjawiska ciąży i intersubiektywnego jej odbioru z punktu widzenia fenomenologii, jako działu filozofii stworzonego przez Husserla dla badań nad ludzkim doświadczeniem. Artykuł porusza aspekty etyczne, społeczne i ontologiczne zjawiska ciąży i obecność tego tematu we współczesnej filozofii. Autor artykułu nie wypowiada się na temat ciąży jako tematu czy motywu literackiego. Dr Burzyńska, jak się wydaje, nie różnicuje funkcji wypowiedzi artystycznej (dramatycznej, teatralnej czy literackiej) i wypowiedzi z dziedziny filozofii czy medycyny. Pokazanie kontekstu medycznego epoki Szekspira i Middletona ma oczywiście duże znaczenie dla odbioru znaczeń zawartych w tych tekstach, ale interpretacja projektowanej w dramatach akcji scenicznej związanej z tym motywem nie leży w centrum jej zainteresowania. Autorka pracy na str. 2 we Wstępie wyjaśnia, że tematem książki jest znalezienie powiązań i zależności („interconnectedness and dependency”) – należy domyślać się, że chodzi o zależności między poszczególnymi tekstami dramatów w aspekcie formacji bohaterów i sytuacji ciąży. Ale, dodaje dr Burzyńska, w kręgu jej zainteresowań badawczych są także postaci w ciąży dramatu nowożytnego dla celów zbudowania paraleli z nowoczesnym („modern”), a także współczesnym doświadczeniem ciąży („modern pregnancy experience”, str. 7).

Zgodnie z zapowiedzią na kolejnych stronach wstępu Autorka wyjaśnia, że zajmie się pytaniem: „do kogo należy ciało w ciąży?”. Zapewnia przy tym, że nie ma planu dekonstruować tradycjonalistycznego, esencjalistycznego, reakcyjnego i konserwatywnego widzenia ciała w ciąży europejskiej kultury judeochrześcijańskiej, ale jednak pragnie odrzucić panujący mit na temat uniwersalizmu doświadczenia ludzkiego w sztukach Szekspira. Pragnie go zastąpić stwierdzeniem, że odbiorca globalny rozumie Szekspira, bo nadal żyje w głęboko

niesprawiedliwym świecie, takim jak nasz, w którym ludziom w ciąży odbiera się prawo do ich własnych ciał (str. 2). Ponadto doświadczenie ciąży jest warte zbadania, ponieważ ogniskuje rozmaite problemy polityczno-społeczne ze względu na niejasny status ontologiczny podmiotu w ciąży i zasadniczą trudność w skategoryzowaniu tego doświadczenia przeistaczania się z istnienia jednostkowego w podwójne, co jest źródłem zarówno zadziwienia jak i lęku („a source of wonder and entrenched anxiety”, str 3.).

Dopiero w kolejnym podrozdziale (03.) dowiadujemy się, że chodzi o fenomenologię feministyczną. Autorka książki na str. 7 wyjaśnia dalej perswazyjny cel swoich badań: „[M]y analysis embraces calculated anachronism or circularity: I wish to look at the past in order to look forward and see what early modern pregnant experiences may mean to modern readers and audiences” (7). Dr Burzyńskiej przyświeca cel etyczny, a więc wskazanie na problematyczne doświadczenia bohaterki sztuk i na ich kulturowe źródła. Autorka nie jest zainteresowana pokazaniem, w jaki sposób sytuacja ciała w ciąży funkcjonuje w siatce znaczeń, która powstaje w omawianych sztukach, aczkolwiek zajmuje się rzeczywiście w swoich analizach formacją tożsamości postaci („selfhood”). Nie różnicuje jednak sytuacji ciąży jako elementu fabuły dramatu i rzeczywistej sytuacji egzystencjalnej kobiet epoki, w której dramat powstał. Dr Burzyńska przejmuje nazwę gatunkową “pregnancy play” od Sary Thiel (2018, bibliografia, str. 21), ale nie wyjaśnia, na jakiej podstawie można uznać to za gatunek dramatu, a nie motyw fabularny czy temat utworu. W dalszych częściach pracy jednak posługuje się tą nazwą, jako nazwą gatunkową dramatu.

Tytuły dalszych części – rozdziałów pracy potwierdzają społeczno-kulturowy sposób widzenia i opisu zjawiska i sytuacji ciała w ciąży poszerzony o wiedzę z dziedziny historii rozwoju medycyny, raczej niż literacki charakter motywu. Rozdział 1 zatytułowany jest „Conception, Quickening and Engulfing Expansion: Pregnant Embodiment in Shakespeare’s

Early Pregnancy Plays” (str. 22-69) i poświęcony jest sytuacji poczęcia w sztukach Szekspira. Rozdział drugi „Pregnancy, Labour and the Postpartum Period: Pregnant Embodiment in Shakespeare’s Late Pregnancy Plays” (str. 70-112) omawia sytuację ciąży, porodu i okresu poporodowego, czyli ucieleśnienie ciąży w późnych sztukach Szekspira. Rozdział trzeci zatytułowany jest „Delivery and Lying-in in Middleton’s City Comedies” (“Poród i połóg w miejskich komediach Middletona”), a ostatni rozdział czwarty zatytułowany jest : „Illicit and Secret Pregnancy in Post-Shakespearean tragedies”, czyli „Nielegalna i sekretna ciąża w tragediach post-szekspirowskich”.

Taki podział kompozycyjny pracy wskazuje na skupienie się Autorki rozprawy na aspektach medycznych i społecznych, dotyczących zmieniających się historycznie zwyczajów i rytuałów, w świecie przedstawionym omawianych dramatów, które służą jako zapis/dokument świadczący o kulturowej sytuacji „ludzi w ciąży”. Wątki powracające w rozważaniach Katarzyny Burzyńskiej, jakby wymuszane przez sam język tekstów dramatów, to „sexual desire”, „erotic agon” „bodily monstrosity”, „shape-shifting”, czyli zwierzęcość, uwięzienie w ciele, ale także libido i potęga charakteru omawianych postaci kobiecych. Autorka używa pojęcia *Überweib* („overwoman”) i chce pokazać heroizm postaci kobiecych w omawianych dramatach i sposób, w jaki są ofiarami i przeciwstawiają się patriarchalnemu systemowi społecznemu. Posługuje się przy tym koncepcjami Friedricha Nietzsche’go dotyczącymi mocy, woli i nadczłowieczeństwa. Można by rzec, że w połączeniu z retoryką fenomenologii feministycznej efekt perswazji intelektualnej przeprowadzonej w dziele dr Burzyńskiej to, według pojęć filozofii etyki stworzonych przez Nietzsche’go – „moralność reaktywna” (F. Nietzsche, *Z genealogii moralności. Pismo polemiczne* (1887)), ale być może tłumaczy się to koniecznością dostosowania dzieła do oczekiwań redaktorów serii *Literature and Health Humanities*.

Z punktu widzenia dyscypliny naukowej, jaką jest literaturoznawstwo, posłużenie się koncepcjami Friedricha Nietzsche'go dla opisu postaci analizowanych dramatów wydaje się całkowicie niezrozumiałe i metodologicznie regresywne ze względu na przyjęcie perspektywy intelektualnej biografii pisarza, czyli zdecydowanie się na odbiór czytelniczy jakby dziewiętnastowieczny. W swojej monografii *Pregnant Bodies from Shakespeare to Ford: a Phenomenology of Pregnancy in English Early Modern Drama* Autorka w ogóle nie uzasadnia użycia Nietzscheańskich pojęć. Żeby więc zrozumieć tok rozumowania Autorki, trzeba sięgnąć do rozprawy doktorskiej dr Burzyńskiej pt. *The early modern (re)discovery of „overhuman potential: Marlow's and Shakespeare's over-reachers in the light of Nietzsche's philosophy* opublikowanej w naukowej serii wydawniczej UAM (2016). Rozprawa doktorska pani Katarzyny Burzyńskiej została już zrecenzowana, m. in. przez wybitną znawczynię dzieł Szekspira i tzw. Renesansu angielskiego, prof. Małgorzatę Grzegorzewską i, jak sądzę, amputacja szekspirowskiej metafizyki w wykonaniu Autorki przy pomocy wybranych koncepcji Nietzsche'go nie pozostała niezauważona. Dr Burzyńska mogłaby w swojej metodzie, i na swoją obronę, powołać się na fenomenologiczną „redukcję transcendentálną”, ale rodzi się pytanie, czy jest to uprawnione w stosunku do znaczeń tekstu artystycznego, jakim jest dramat Marlowa, czy Szekspira – dramat, w którym zaprojektowano naznaczoną aksjologicznie, wertykalną przestrzeń sceny z niebem u góry i piekłem poniżej ziemskiej platformy?

Fascynacja Pani Katarzyny Burzyńskiej twórczością Nietzsche'go bierze się zapewne z jego intelektualnej i literackiej biografii jako filologa klasycznego i entuzjastycznego odbiorcy dzieł Szekspira, jednak jego czytanie dzieł antyku i europejskiego renesansu jest mocno zakorzenione w intelektualnej atmosferze końca dziewiętnastego wieku. Artystyczna i filozoficzna spuścizna Nietzsche'go nie jest źródłem naukowych narzędzi do badania komunikacji literackiej, czy artystycznej. Posługiwania się jego koncepcjami w refleksji

literaturoznawczej musi prowadzić do uprawiania eseistyki, która nie daje się zweryfikować naukowo. Postaram się to wyjaśnić na przykładzie użycia przez Autorkę pojęcia „renesansu”, które, jak wyznaje dr Burzyńska w przedmowie do rozprawy doktorskiej, ściśle wiąże się w jej rozważaniach z myślą Nietzscheańską. Na str. 7 rozprawy czytamy, co następuje:

„The spark of inspiration behind this research project was ignited by an instinctive feeling that there exist numerous parallels between Renaissance figures of intense aspiration and a Nietzschean conception of an extraordinary human being towering over the rest of humanity – *Der Übermensch*. My assumption is that analysis in the light of Nietzsche’s philosophy may shed new light on the so called ‘great’ Renaissance men and women, hopefully bringing insights into the already heavily researched area of early modern identity. Mentioning Nietzsche’s *Übermensch* – ‘overman’ – it seems most apt to refer to Walter Kaufman’s succinct, but most accurate definition of Nietzsche’s key philosophical creation. *Der Übermensch* is an extraordinary individual ‘who overcomes himself, sublimating his impulses, consecrating his passions and giving style to his character’ (Kaufmann 1974:312)” (Burzyńska 2016: 7-8).

Zawartość aksjologiczna terminu renesans jest w tej wypowiedzi niezaprzeczalna („the so called ‘great’ Renaissance”). Na stronie 70 swojej rozprawy doktorskiej dr Burzyńska używa sformułowania: „Nietzsche’s conceptualization of greatness, including Shakespeare’s genius.” Autorka wyjaśnia też w dalszej części tej pracy (s.60) paralelizm poglądów Nietzsche’go i Jacoba Burckhardta na epokę Renesansu, którego źródłem był Renesans włoski XIV i XV wieku (Burzyńska 2016: 60). W swojej rozprawie habilitacyjnej Dr Burzyńska jednak bada teksty angielskich dramatów, które powstały na przełomie XVI i XVII wieku, czyli w epoce, która na kontynencie Europy znana jest jako epoka Baroku i nazwa tego okresu w literaturze i kulturze odwołuje odbiorców literatury i sztuki do zespołu cech

stylistycznych utworów artystycznych tamtego czasu, które pozostają w znaczeniowej zależności od sposobów widzenia świata i człowieka. Czy więc Nietzscheańska konceptualizacja wielkości (Burzyńska 2016: 70) jako świata Renesansu nie jest już na wstępie przyjęciem pewnego zmitologizowanego obrazu historycznej epoki kulturowej?

Funkcję takiego postępowania badawczego, w którym źródeł znaczeń późniejszych tekstów sztuki i literatury szuka się w „antyku” i „renesansie” raczej niż w średniowieczu albo baroku, wyjaśnili już autorzy zajmujący się kulturą epoki baroku i (neo)baroku. Na przykład, Peter Davison w książce *The Universal Baroque* (2007) pisze tak:

“Another thing that obscures the picture of English relations with the Continent is English Critics’ traditional desire to see a direct line of literary influence on vernacular English writing from renaissance Italy, particularly from admired tradition of vernacular poetry stemming from Petrarch, while simultaneously denying any influence from later Italian letters. At its simplest, this is a desire to demonstrate a cultural *translatio imperii* which vindicates the status of imperial England. The problem recurs, in the discussion of the later period, with the use of such terms as ‘Augustan’, in itself an arrogantly explicit claim for such a cultural *translatio*. ‘Augustan’ is, of course, yet another way of not saying ‘baroque’, while claiming neo-classical status for a cultural phenomenon only neo-classical in the same relative sense that much baroque literary and architectural activity is referential to the achievements of Roman antiquity (Davison 33).

Tradycyjna periodyzacja literatury brytyjskiej zwykle nie ujawnia historycznego okresu siedemnastowiecznego baroku (którego źródłem jest katolicka kultura Hiszpanii). Dla celów periodyzacji stosuje się zwykle inne kategorie, które są Anglocentryczne, czyli etnocentryczne, bądź odnoszą się do stylistyki włoskiego renesansu. Dr Burzyńska w swoich badaniach przyjmuje właśnie etnocentryczną perspektywę angielską. Tymczasem termin

„barok” stał się obecnie niezbędny dla studiów historyczno-literackich z powodu konieczności tworzenia transnarodowego/ symultanicznego i bardziej „przestrzennego” obrazu historii literatury/literatur i kultury/ kultur, a także w odpowiedzi na zapotrzebowanie na bardziej uniwersalne narzędzia opisu. Kategoria baroku, jako historycznej epoki literatury i kultury, ale także (neo)baroku, jako zespołu powracających w różnych epokach cech stylistycznych w rozmaitych tekstach sztuki, jest pojęciem niezbędnym dla opisu nowoczesnych i współczesnych zjawisk literackich i kulturowych ujawniających „kryzys reprezentacji” - doświadczenie dramatycznego ruchu i zmiany w świecie (dotyczy to sporej części tzw. literatury postmodernistycznej). Innymi słowy chodzi o doświadczenie kryzysu świadomości i kryzysu kultury, które właśnie charakterystyczne jest dla sztuki baroku, i towarzyszy procesowi wykształcania się nowożytnej tożsamości jednostki w kulturze europejskiej. Kategorie te są również relewantne dla kanonu literatury angielskiej. Szerzej kwestie tradycyjnej periodyzacji kultury i literatury brytyjskiej omawiam w artykule „Periodization and the notion of the baroque and (neo)baroque in British literature and culture” (2016) (<http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.desklight-2ec12249-e972-4160-82dd-e7963388199a>).

Przyjęcie paradygmatu baroku, takiego, jaki opisany został np. w książce *Baroque Reason: The Aesthetics of Modernity* Christine Buci-Glucksmann (1994) lub w książce Omara Calabrese *Neo-Baroque: A Sign of the Times* (2017) pozwoliłoby Autorce rozprawy zobaczyć dramaty Szekspira, Forda, Webstera, czy Middltona jako dzieła artystyczne raczej niż dokumenty epoki, w których motyw „rozszczepionego ciała”, autonomicznego i nieautonomicznego jednocześnie świetnie ucieleśnia barokowe rozumienie rzeczywistości jako paradoksalnej harmonii przeciwstawieństw (*coincidentia oppositorum*), „the agonistic self” - rzeczywistości, w której nic nie jest jednoznaczne, brzydota i zwierzęcość („monstrosity”) jest piękna, ponieważ uosabia chaos, a więc ruch i zmianę („existential

contingencies”, do których przecież często powraca w swojej rozprawie dr Burzyńska, por. str. 92), a groteskowe i skarnawalizowane przedstawienie tożsamości za pomocą ciała może być nośnikiem treści transcendentnych tak, jak w *Kupcu weneckim*, w którym „funt ciała” („a pound of flesh”) jest motywem, w którym skupia się dyskurs religijny przełomu XVI i XVII wieku przybierający formy wewnętrznie skonfliktowanej świadomości postaci.

Trzeba jednak zauważyć, że mimo przyjęcia perspektywy kulturowej w badaniu wczesno nowożytnych i nowożytnych dramatów angielskich i poszerzenia ich kontekstu interpretacyjnego o teksty medyczne epoki, dr Burzyńska przyznaje, że wnioski społeczno-kulturowe dotyczące przedstawianej w utworach sytuacji ciąży i porodu, nie są jednoznaczne i jednorodne. „Wybrane dramaty – pisze Autorka - choć zakorzenione w kontekście medycznym epoki, często podważają i kwestionują medyczne ‘prawdy’ epoki”, jak czytamy w Autoreferacie dr Burzyńskiej na str. 8. Tak więc efektem analiz Autorki jest mimo wszystko bogaty i zróżnicowany obraz dramaturgii autorów angielskich XVI i XVII wieku. Trzeba także przyznać, że Autorka pracowała na bardzo obszernym materiale historyczno-literackim, opatrzyła każdy z rozdziałów książki ogromną bibliografią i pokazała wielowątkowość badanej tematyki. Tak więc zakres badanych przez nią tekstów i opracowań krytycznych z pewnością sytuuje przedstawione dzieło na poziomie wymagań stawianych rozprawom habilitacyjnym.

II. Ocena pozostałego dorobku naukowego.

Pani dr Katarzyna Burzyńska oprócz książki habilitacyjnej opublikowała po uzyskaniu stopnia naukowego doktora w roku 2014 opublikowała rozprawę doktorską *The early modern (re)discovery of „overhuman potential: Marlow’s and Shakespeare’s over-reachers in the light of Nietzsche’s philosophy* (2016) oraz 10 artykułów, a także jeden rozdział w książce

redagowanej przez Craiga Bourne i Emily Bourne-Caddick pt. “‘Nothing will come out of nothing’ (King Lear, 1.1.90) w serii *Routledge Companion to Shakespeare and Philosophy* (Punktacja MNiSW: 75 pkt). Publikacje Pani dr Katarzyny Burzyńskiej wskazują na to, że Habilitantka funkcjonuje bardzo dobrze nie tylko w kręgu szekspiologów polskich, ale także w międzynarodowym obiegu nauki. Publikowała swoje artykuły w naukowych czasopismach anglojęzycznych polskich i międzynarodowych, np. w 2019 roku wydała artykuł “‘A new god will walk’: Shakespeare, the Renaissance, and the birth of the posthuman in Westworld” w *Cahiers Élisabéthains: A Journal of English Renaissance Studies*. Aktywnie prezentuje swoje badania na konferencjach międzynarodowych (w autoreferacie wykazała 14 wystąpień po uzyskaniu stopnia doktora w Polsce, Wlk. Brytanii, USA, Australii i innych krajach). Brała także udział w pracach komitetów organizacyjnych i naukowych konferencji jako sekretarz konferencji „Aboriginal North America and Europe: Strengthening Connections” (UAM, 2016); jako koordynatorka programu, prowadząca seminarium oraz koordynatorka prezentacji nowych publikacji w konferencji *The European Shakespeare Research Association (ESRA)* “Shakespeare and European Theatrical Cultures: AnAtomizing Text and Stage” (Gdańsk 2017). Pełniła funkcję kierownika projektu finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki OPUS 14 No. UMO2017/27/B/HS2/00089 „Przyszła ona do nas brzemienna”: fenomenologia ciąży w angielskim dramacie wczesnonowożytnym („Miarka za miarkę”, 2.1.96). Ponadto dr Burzyńska jest członkinią sześciu towarzystw naukowych: European Shakespeare Research Association (ESRA); Polish Association for the Study of English (PASE); European Society for the Study of English (ESSE); Shakespeare Association of America (SAA); British Shakespeare Association (BSA); Renaissance Society of America (RSA).

Po uzyskaniu stopnia doktora w 2018 roku, w ramach projektu badawczego finansowanego przez NCN Habilitantka odbyła miesięczną kwerendę biblioteczną w Bibliotece Szekspirowskiej (Shakespeare-Forschungsbibliothek) przy Ludwig-Maximilians-

Universität w Monachium, a w latach 2019 – 2022 r odbywała kwerendy biblioteczne w Bibliotece Brytyjskiej (The British Library) w Londynie i ponownie w Bibliotece Szekspirowskiej (Shakespeare-Forschungsbibliothek) przy Ludwig-Maximilians-Universität w Monachium.

Dr Burzyńska prowadziła w swoim instytucie seminaria, ćwiczenia i wykłady nie tylko z praktycznej nauki języka angielskiego, ale także różnorodne zajęcia z dziedziny translatoryki oraz seminaria z dziedziny literaturoznawstwa, kultury, teatru i dramatu. Za swoją działalność dydaktyczną otrzymała w roku 2016 nagrodę indywidualną III stopnia za osiągnięcia w pracy dydaktycznej nadaną przez Jego Magnificencję Rektora Prof. UAM dr hab. Andrzeja Lesickiego. W swoim Autoreferacie przedstawiła także szereg działań organizacyjnych i popularyzujących badania naukowe.

III. Wniosek końcowy

Uważam, że Pani dr Katarzyna Burzyńska przedstawiła osiągnięcia naukowe, które spełnia kryterium istotnego wkładu do stanu badań w dyscyplinie literaturoznawstwo, i że posiada ona znaczący dorobek dydaktyczny, organizacyjny i administracyjny. Niniejszym wnioskuję o dopuszczenie Pani dr Katarzyny Burzyńskiej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

